NIKOLAUSE SÕNUMID

2026 EELK Lääne-Nigula Püha Nikolause koguduse leht NR 17

Tema sammub meie kõrval

Armsad Lääne-Nigula koguduse liikmed ja sõbrad! Üks kirikuaastaring on taas täis saanud. See on hea hetk peatuda, vaadata tagasi ja mõelda kõigele sellele, mida oleme üheskoos kogenud. Seljataha jääb tegus ja sündmusterohke aasta, millesse on mahtunud palju rõõmu, kohtumisi, külalisi, ühiseid ettevõtmisi ja Jumala õnnistuse kogemist. Samas on olnud ka raskeid ja kurbi hetki, muret ning olukordi, kus asjad ei ole läinud nii, nagu oleksime soovinud või kavandanud.

Kui vaatame tagasi möödunud aastale, võime rõõmuga tõdeda, et meie koguduse elu on olnud mitmekesine ja elav. Oleme tähistanud leeripühi, pidanud ühiseid palvusi, korraldanud kontserte, laatasid, talguid ja laagreid. Meil on olnud rõõm võõrustada sõpru ja külalisi nii Eestist kui ka välismaalt ning ise külastada oma sõpruskogudusi Soomes ja Saksamaal. Eriliselt jäävad sellest aastast meelde Checkpointi kokkutulek, Doxa koori 40. juubeliaasta tähistamine ning mitmed kohtumised, kus oleme saanud kogeda kristlikku osadust üle põlvkondade ja riigipiiride.

Kõik need sündmused on olnud osa meie ühisest teekonnast.

Kogu südamest olen tänulik kõigile koguduse töötegijatele, vabatahtlikele ja abilistele, kes on oma aega, oskusi ja jõudu koguduse elu heaks panustanud. Tänan iga inimest, kes on aidanud korraldada jumalateenistusi ja ettevõtmisi, hoolitsenud kiriku ja koguduse ruumide eest, laulnud, mänginud, palvetanud, toetanud ja märganud teisi inimesi. Sageli sünnivad kõige olulisemad asjad just nende inimeste vaikse ja ustava teenimise kaudu, kelle panus ei pruugi alati silma paista. Iga hea tegu ja abikäsi on olnud väärtuslik.

Samas ei taha ma möödunud aastale tagasi vaadates näha ainult õnnestumisi ja rõõmsaid hetki. Kõik ei ole alati läinud nii, nagu oleme soovinud. Oleme inimestena eksinud, öelnud mõnikord valesid sõnu, jätnud midagi tegemata või teineteist mõistmata. Ka kogudusena ei ole me täiuslikud. Seepärast on oluline osata oma eksimusi tunnistada, andeks paluda ja andestada. Me vajame Jumala armu ning vajame ka üksteise mõistmist ja hoidmist. Kogudus ei ole täiuslike inimeste ühendus, vaid paik, kus vajame üheskoos Jumala armu, andestust ja armastust.

Meie koguduse elus on praegu käsil ka suured ja olulised ehitustööd. Leerimajas oleme saanud üht-teist vajalikku korda teha ning kiriku peaukse restaureerimistööd on nüüdseks lõpetatud. Samuti on käsi kabeli korrastus. Sügisel alanud Lääne-Nigula kiriku katuse restaureerimine on aga väga mahukas ja pikaajaline ettevõtmine, mis nõuab meilt kannatlikkust, koostööd ja märkimisväärseid rahalisi vahendeid. See on suur vastutus, aga ka võimalus hoida ja säilitada meie esivanemate pärandit tulevastele põlvkondadele. Loodan, et leiame selle töö juures ühist meelt, tuge ja usaldust ning et Jumal juhib ja õnnistab kõiki, kes selle ettevõtmisega seotud on.

Uude kirikuaastasse astudes soovin meile kõigile, et me ei kaotaks rõõmu ega tänulikku meelt. Meie ümber on palju muret, ebakindlust ja katkisi inimesi. Ka maailm meie ümber on katki ning vajab tervenemist. Just sellesse maailma oleme kutsutud kandma Kristuse rõõmusõnumit. Me oleme valgus maailmale ja sool maa peal. Meie usk ja tunnistus ei tohiks jääda ainult sõnadeks, vaid võiksid saada nähtavaks armastuses, hoolimises ja heades tegudes. Palvetagem nende eest, kes on väsinud, üksildased, haiged või lootuse kaotanud. Palvetagem ka meie rahva ja kogu maailma pärast, et Issand tõstaks katkised oma armastusega üles ning juhiks meid oma ligiolus armastuse, rõõmsa lootuse ja rahu poole, sellise rahu poole, mida maailm ei saa meilt ära võtta.

Jeesus ütleb: „Ärge kartke, te olete enam väärt kui hulk varblasi!" (Mt 10:31). Jeesus teadis, et tema jüngrite elutee ei pruugi alati olla kerge. Usu tunnistamine võib kaasa tuua kannatusi ja isegi ohtu elule. Jeesus ei luba, et kristlased pääsevad kõigist raskustest. Küll aga kinnitab ta, et me ei ole kunagi üksi ega Jumala poolt unustatud. Me oleme Tema silmis väärtuslikud ja Tema hoolitsus ulatub meie elu kõige väiksemate üksikasjadeni.

Ka meie rahva ajaloos on olnud aegu, mil kristlaseks olemine nõudis tõsist julgust. Ilmselt nõuab see julgust ka tänapäeval, ehkki ajad ja olud on muutunud. Praegu loen kirikuõpetaja Jaan Lattiku raamatut „Teekond läbi öö". Seal on üks kõnekas lugu. Pastor Lattikut ja köstrit ähvardasid relvastatud sõdurid surmaga. Kui neile öeldi, et sõnakuulmatuse korral nad hukatakse, vastas köster umbes nii: „Siis saamegi rutem taevasse!" Mõelgem, millist usaldust Jumala vastu see väljendab! See ei tähenda, et inimene ei tunneks hirmu või et kannatus oleks midagi kerget. See tähendab teadmist, et isegi surm ei saa meid lahutada Jumalast.

Sellist usaldust ja julgust soovin meile kõigile ka algavaks kirikuaastaks. Soovin, et võiksime keset oma igapäevaseid rõõme ja muresid jääda kindlaks usus, hoida üksteist ning kanda edasi seda lootust, mille oleme Kristuses saanud. Me ei tea, mida uus aasta endaga kaasa toob, kuid teame, kes käib meiega kaasa.

Peagi saabub jõuluaeg, mil tähistame Jumala suurimat kingitust inimkonnale – Jeesuse Kristuse sündi. Jumal ei jäänud kaugeks, vaid tuli meie keskele, jagama meie inimlikku elu, rõõme ja kannatusi. See on jõulude rõõmusõnum, mis ei kaota oma tähendust ka kõige keerulisematel aegadel. Soovin teile kõigile südamest õnnistatud advendi- ja jõuluaega! Leidku Kristuse valgus tee meie kodudesse ja südametesse. Andku Issand meile rõõmu, tänulikku meelt, armastust ja rahu ning hoidku meid oma armus ka uuel kirikuaastal.

Issanda ligiolu ja rahu soovides

Kristo Hüdsi
koguduse õpetaja

Hoolimine tegudes – meie diakooniatöö

Kallid sõbrad, kirikus tehtavat ligimeste abistamistööd nimetatakse diakooniatööks. See on tihedalt seotud meie usuga. Luteri kirikus me usume, et inimene saab õndsaks mitte tegudest, vaid usu läbi Jeesusesse Kristusesse, kes on kõik meie võlad kinni maksnud ja patud lepitanud. Samas ütleb Luther, et Jumala käsku tuleb ikka täita – mitte küll omale taevakoha lunastamise eesmärgil, vaid ainuüksi juba sellepärast, et see on Jumalale meelepärane.

Käskude all tuleb siis silmas pidada 10 käsku, mille Jeesus „Armastuse kaksikkäsu" nime all kokku võttis – et meil tuleb armastada Jumalat üle kõige ja armastada ligimest nagu iseennast. Need kaks armastust on omavahel seotud – pole võimalik armastada Jumalat, samal ajal mitte armastades oma ligimesi. Jakoobus nendib oma kirjas, et usk ilma tegudeta on surnud ja Luther ütleb: „Neetud olgu see elu, mida inimene elab iseenesele!" On öeldud, et õige usk on nagu tuli. Nii nagu tuli ei saa põleda, ilma et see annaks valgust ja sooja, nii kaasnevad õige usuga armastuse teod.

Ligimesearmastus saab alguse Jumala armastamisest, see aga omakorda Jumala armastusest meie vastu. Keegi oli kord kurvalt üles tunnistanud: „Ma küll usun Jumalasse, aga ma ei ütleks, et ma teda armastan, mis ma peaksin tegema?" – „Hakka siis palvetama, et Jumal ilmutaks sulle kui palju tema sind armastab!", andis seepeale üks kogenud kristlane tarka nõu. Nii see ongi – kõik saab alguse Jumala armastusest, kes on kinkinud meile „Õnnistegija, kes päästab oma rahva nende pattudest". Pole kahtlustki, et siira otsija palve ei jää vastuseta. Jumala Püha Vaim avab inimese silmad nägema Jumala armastust, tema süda täitub õnnest, tänutundest ja armastusest Jumala vastu. Ta tahab teha midagi oma Päästjale – selge see, et Temale kirikus kiituse laulmisest jääb väheks. Ka ei ole me kõik kutsutud tänavaevangelistideks, võõrastele inimestele rõõmusõnumi jagajateks. Lähedased ja sõbrad aga ei pruugi meie rõõmu mõista. Siis jääb üle Piibli üleskutse, mis sobib kõikidele kristlastele: Tehke head kõikidele!" Üleskutsetest veelgi enam motiveerivad meid Issanda sõnad: „Mida iganes olete te teinud mu vähematele vendadele, seda te olete mulle teinud." – Me saame teenida Issandat oma abivajavates ligimestes, meil on eriline au ja võimalus osaleda Jumala töös, kes jagab igapäevast leiba päevast päeva kõigile inimestele.

Diakooniamüük suvel pastoraadis 6. juunil 2026.

Meie Lääne-Nigula koguduse „ametlik" diakooniatöö on koondunud peamiselt leerimajas toimiva annetusmüügi ümber. Sealt on võimalik soetada riideid, jalanõusid, nõusid, mööbliesemeid, ratastoole, rulaatoreid, jm kaupa väga soodsate hindadega. Kaup tuleb peamiselt meie sõpruskogudustest Raahest ja Espoonlahtist, aga samuti vähemal määral ka Rootsi Hakarpi kogudusest. Raahes tegeleb kauba varumisega emeriitõpetaja Veikko Määttä ja Espoonlahtis Kari Roine. Saame tänulikud olla ka meie oma kandi rahva peale, kes on annetanud diakooniamüügi jaoks asju, mida nad ise enam ei vaja, kuid mis on kasutuskõlblikud ja vajalikud kellelegi teisele. Võimalik, et tulevikus saab kohalike inimeste toodud asjadel olema järjest suurem osakaal.

Saadud tulu oleme kasutanud meie koguduse eakate liikmete meelespidamiseks nende sünnipäevadel ja neile jõulupakkide valmistamiseks. Mingi osa tulust on läinud ka leerimaja korrastamiseks. Suur osa Soomest tulnud ratastoolidest, rulaatoritest jmt abivahenditest on läinud humanitaarabi korras Oru hooldekodule. Seal toimuvad meil regulaarselt, korra kuus jumalateenistused.

Muidugi teevad paljud koguduseliikmed „mitteametlikult" diakooniatööd – aidates oma lähiringkonnas abivajajaid nii materiaalselt kui vaimselt.

Tahame tänada siinkohal kõiki, kes diakooniatöös ühel või teisel moel kaasa löövad, eraldi täname vabatahtlikke töötegijaid, kes diakoonia annetusmüüki töös hoiavad – oma aega ja energiat selle heaks ohverdavad! Julgustame liituma koguduse diakooniatöö rühmaga uusi inimesi, kes tunnevad selleks kutsumust. Öeldakse ju, et andmise rõõm on suurem kui saamise rõõm!

Õnnistatud advendi- ja jõuluaega soovides,

Leo Lekarkin
Lääne-Nigula koguduse diakon

Doxa 40

Kui mõtlen Doxale, siis meenub mulle kõigepealt pikk ühine teekond, mis on kestnud juba 35 aastat. Doxa sündis Lääne-Nigulas küll enne minu aega, kuid minust on saanud selle omapärase „orkester-ansambli" osa. Nende aastate jooksul olen kogenud, kuidas ühine laul inimesi liidab – eriti siis, kui lauludes on Mõte.

Pika aja jooksul on laulukaaslastest saanud head sõbrad, kellega koos jagada nii rõõme kui ka raskusi. Suur rõõm oli koori sünnipäeval näha, et kokku oli tulnud ligi poolsada kunagist doxakat.

Tänu Hellele algab ja lõpeb iga meie laulmine palvega. Selles on suur jõud! Küsisin ka koorikaaslastelt, mis Doxat kõige enam iseloomustab. Lisaks sõprusele mainiti, et Doxa lauljad ei vanane.

Loodan, et Doxa säilitab alati oma värskuse ja laulurõõmu. Ning kui Jumal lubab ja elame, laulame veel!

Ülle Ehanurm

Doxa 40 juubel 30. augustil 2026.
FOTO AUTOR: KRISTO HÜDSI

EELK Lääne-Nigula koguduse perelaager Nõval

26.–28. juunil toimus Nõval EELK Lääne-Nigula koguduse perelaager, mis tõi kokku ligi 20 inimest. Need kolm suvist päeva olid täis rõõmsaid kohtumisi, ühiseid ettevõtmisi, häid vestlusi ja Jumala ligiolu. Oli eriline rõõm näha, kuidas eri põlvkonnad said koos aega veeta, üksteist paremini tundma õppida ning koguduse osadusest rõõmu tunda.

Laager algas reede pärastlõunal ühise palve ja õhtusöögi valmistamisega. Menüüs olid seekord ehtsas pitsaahjus küpsetatud pitsad. Nende valmistamine ja ühine söömine kujunesid toredaks ettevõtmiseks, millega liitusid järjest uued pered. Hea toit, rõõmsad näod ja taaskohtumisrõõm lõid kohe mõnusa laagriõhkkonna. Õhtu jätkus ühiste mängude, kogudusemajas sisseelamise ning palvusega Nõva kirikus. Päeva lõpetas rahulik teejoomine ja omavaheline vestlus kogudusemajas.

Laupäev tervitas meid päikesepaiste ja ilusa suveilmaga. Pärast hommikusööki ja hommikupalvust algas meil eraldi programm lastele ja lapsevanematele. Lapsevanemad said osaleda diakon Lev Lekarkini seminaril, mis käsitles perekonda ja sellega seotud teemasid. Ettekanne puudutas osalejaid väga isiklikult ning pakkus palju mõtteainet. Oli rõõmustav kuulda elavat arutelu ja näha, kuidas inimesed jagasid oma kogemusi ning julgustasid üksteist. Samal ajal oli lastel oma vahva programm, mida viis läbi Lilli Orav. Meisterdamine ja ühised tegevused pakkusid lastele palju rõõmu ning andsid võimaluse veeta aega omavanuste seltsis.

Perelaager Nõval 28. juunil 2026.

Pärast seminari jätkus päev Maarika Lekarkini juhendatud loomingulise töötoaga. Osalejad võtsid loosi ja said igaüks ühe numbri ning hakkasid seejärel maalima, Piibli teemadel maalima ja joonistama. See oli põnev ja rõõmus ettevõtmine, mille tulemusena valmisid omanäolised ja ilusad tööd. Hiljem selgus, et iga loosinumbri taga oli ühe laagris osalenu nimi ning nii jagati vastavalt loosile teineteisega valminud töid.

Lõunasöögiks pakuti aasiapärast nuudlirooga, millele järgnes vaba aeg. Ühisel otsusel võeti suund mere äärde, kus nauditi ilusat suveilma, käidi ujumas ja tunti rõõmu ühisest ajast. Õhtusöögi valmistas meile Laine Peterson, kelle panus meie laagrimeeskonda oli väga tänuväärne.

Laupäeva õhtu üheks kõrghetkeks kujunes Nõva kirikus toimunud suvekontsert, kus esinesid Piia ja Peeter Paemurru. Kaunis muusika oli kirikusse toonud rohkesti kuulajaid ning pakkus kõigile meeldejääva elamuse. Pärast kontserti jätkus laagrielu kogudusemaja kõrval lõkkeõhtuga. Grillisime vorste, vestlesime ja nautisime üksteise seltskonda hiliste õhtutundideni.

Pühapäev algas pakkimise ja ühise koristamisega. Kell 11.00 kogunesime jumalateenistusele ning seejärel istusime ühise laua taha koos Nõva koguduse inimestega. Lõunasöögi ajal võtsime mõödunud laagripäevad kokku, jagasime muljeid ja meenutasime toredaid hetki.

Tagasi vaadates võime öelda, et need olid tõeliselt õnnistatud päevad. Täname kõiki, kes laagri korraldamisse oma aja, oskuste, hoolimise ja hea tahtega panustasid. Eriline tänu kõigile osalejatele, kes oma kohaloleku ja rõõmsa meelega muutsid need päevad eriliseks. Kõige enam täname Jumalat, kes kinkis meile ilusa ilma, head kohtumised ja võimaluse kasvada üksteisele lähemale. Loodame südamest, et selline ühine perelaagri traditsioon jätkub ka järgmisel aastal!

„Vaata, kui hea ja armas on see, et vennad üheskoos elavad!"
(Ps 133:1)

Kristo Hüdsi

Meie laste rõõm ja kasvamine Lääne-Nigulas

Lääne-Nigula koguduses toimub pühapäevakool igal pühapäeval lõikustänupühast emadepäevani. Tund algab kell 12 ning lapsi ootavad õpetajad Maarika, Liisi, Jane ja Lilli. Viimastel aastatel on osalejaid olnud rõõmustavalt palju – vaid mõnel üksikul pühapäeval pole lapsi kohale tulnud. Selle eest on põhjust Jumalat tänada.

Ka selle eest, et meil on olemas pühapäevakooli õpetajad, on põhjust tänulik olla. Jumal on nad sellesse töösse kutsunud ning varustab neid tarkuse, jõu ja armastusega, mida lastega töötamiseks vaja. Näiteks Liisi jõudis pühapäevakooli tööni rohkem kui viis aastat tagasi, üsna pea pärast Läänemaale kolimist. Ühel päeval kutsuti tema sõbrannat kirikusse pühapäevakooli appi. Sõbranna ise ei saanud tulla, kuid soovitas Liisit. Koju jõudnud, palvetas Liisi ja avas Piibli. Tema ette sattus kirjakoht: „Kes iganes selle lapse võtab vastu minu nimel, võtab vastu minu, ja kes iganes võtab vastu minu, võtab vastu minu Läkitaja" (Lk 9:48). See sõna sai talle oluliseks kinnituseks.

Pühapäevakooli tundides räägitakse erinevatest piibli lugudest, õpitakse tundma Jumalat, Jeesust ja teisi Piibli tegelasi. Räägitakse palvest, armastusest ja andestamisest ning sellest, kuidas need väärtused igapäevaelus väljenduvad. Lapsed saavad küsida, arutleda ja jagada oma mõtteid

Pühapäevakooli tundide ettevalmistamine ja läbiviimine aitab õpetajatelgi kasvada. See on võimalus jagada lastega evangeeliumi, nendega sõbruneda ning püüda armastada neid nii, nagu Jeesus armastaks. Tunde ette valmistades saab õppida Jumalat paremini tundma ja avastada ka ise uusi põnevaid asju.

Ka lapsed õpetavad oma õpetajaid. Näiteks Liisi on õppinud neilt kannatlikkust ja seda, kuidas rääkida evangeeliumist väikeste, meeldejäävate osade kaupa. Laste siirad ja otsekohesed küsimused julgustavad vastuseid otsima. Mõnikord kõnetavad laste sõnad sügavalt ka täiskasvanuid. Mina olen õppinud lastelt, et palvetada tasub kõige pärast, ka argiste asjade eest.

Pühapäevakooli üks suuremaid väljakutseid on jagada Piibli lugusid nii, et neist saaksid osa väga erinevas vanuses lapsed. Vahel on raske leida viisi, mis kõnetaks ühtviisi nii kaheaastast kui ka kaheteistaastast. Õpetajate jaoks on tähtis, et lastel oleks tunnis hea olla, et nad tahaksid sinna tulla ning Jumala sõna neid puudutaks. See, et tunnid oleksid samal ajal põnevad ja tähenduslikud, nõuab õpetajatelt hoolikat ettevalmistust.

Kõige suuremat rõõmu valmistab õpetajatele laste kasvamine usus. See teeb õpetajatele suurt rõõmu, kui laps hakkab siiralt väljendama oma usku Jeesusesse ja usaldama tema armastust. Südame teeb soojaks ka see, kui lapsed jagavad lugusid sellest, kuidas Jumal on nende elus tegutsenud või nende palvetele vastanud.

Pühapäevakooli tähtsus on tänapäeval suur, sest Jeesusest räägitakse Eesti koolides ja peredes aina vähem. Pühapäevakool pakub lastele head sõnumit Jeesusest ning võimalust olla koos teiste lastega, kes usust hoolivad. Samuti saavad nad kohtuda kristlastest õpetajatega, kes võivad olla neile toetuseks ja eeskujuks.

Jumal igatseb olla iga inimesega isiklikus suhtes ning pühapäevakoolis on lastel võimalus Teda paremini tundma õppida. Ootame kõiki lapsi koos kuulama, küsima ja avastama, mida Piibli lood meile õpetavad. Samuti on oodatud need, kelle südames on soov lastega Jumala sõna jagada ja nende kasvamisele kaasa aidata. Iga uus laps ja abiline on meile suureks rõõmuks!

Jane Hüdsi

4. oktoobril 2026.
FOTO AUTOR: JOEL REINARU

Checkpoint grupipilt 29. septembril 2026.

Muutuvad ajad, muutumatu Jumal

Aeg läheb edasi ja me kõik elame pidevate muutuste keskel. Kui aga hakata oma elus tagasi vaatama, siis leiame sealt neid märgilisi sündmusi, mis meid on vaimulikult puudutanud ja kõnetanud ning kujundanud nendeks inimesteks, kes me praegu oleme. Üheks selliseks võib öelda „maamärgiks" on paljude kristlasnoorte jaoks kindlasti olnud „Checkpoint" noorteõhtud Lääne-Nigula koguduses.

Noortetöö on meie koguduses olnud pikalt ja „Checkpoint'i" nime hakkasid need õhtud kandma aastast 2001, kui noortejuhiks oli Daniel Reinaru ja aktiivseteks tegijateks Kristel Tereping, Reet Randoja, Anu Lehtla ja mitmed teised. Koguduse pastoraadis kogunesid noored reede õhtuti ja programm koosnes alati üheskoos laulmisest, mängudest ja piiblitunnist. Väga tihti käis siin ka külalisi igast Eestimaa nurgast.

Aastast 2003 jätkas noortejuhina Joel Reinaru ja noorteõhtud jätkusid samamoodi. Tiim vahetus ja uued aktivistid olid Kalev Rodima, Madis Ehanurm, Kaspar Kaabel, Samuel Reinaru, Lauri Liblik ja veel teised. Sellele ajastule oli iseloomulik humoorikate reklaamvideote tootmine noorteõhtute jaoks, mida aktivistide punt erilise innu ja armastusega tegi.

Aastatel 2008-2013 toimus midagi erakordset ja noorteõhtutel käijate arv kasvas plahvatuslikult. Kümne ja kahekümne asemel oli noori tihti 80 kuni 100. See oli meie kõigi jaoks midagi väga erilist ja me keegi ei saanud seda au endale võtta, vaid see oli midagi, mida Jumal tegi. Sellel perioodil olid noortetiimi tuumikus Tuuli Varik, Triin Salmu, Ester Viilma, Kalev Rodima, Helena Post, Signe Reinaru ja mitmed teised. Sellel ajal hakkasid välja kujunema toimkonnad ja suurema hulga noorte vastuvõtmine vajas juba süsteemsemat lähenemist senise kaootilise - lähme vaatame, mis saab - suhtumise asemel. Sellel perioodil võtsime vastu palju külalisi ja tegime ka ise palju reise, peamiselt Saaremaale Andrest vaatama.

Checkpoint potikaanemäng.

Checkpoint õhtupalvus.

Selle plahvatusliku perioodi jooksul toimus palju erakordseid asju ja Jumal liikus väga nähtavalt noorte eludes. Üheks kõige armastatumaks õhtu osaks kujunes õhtupalvus, mida käisime pidamas kirikus. See on asi, mis siiani on paljudele jätnud sügava pühaduse tunde ja kogemuse sellest, et Jumal tõesti kuuleb palveid ja on kogetav.

Aastatel 2017-2021 oli Checkpointi eestvedajaks Lilli Orav ning nii nagu varemgi, vahetus tuumik uute noorte vastu. Lisandra Hlonin, Kahro Küla ja Marielle Kokk said uuteks põhitegijateks. Aastal 2021 kolis Lilli misjonipraktika raames välismaale elama ja sellega lõppesid ka Checkpoint õhtud.

Aga nüüd, aastal 2026 augustikuus, tegime taas midagi erakordset ja korraldasime Checkpoint'i kokkutuleku! Mõte sai alguse varasuvel Kristo ja Kalevi ühisest jutuajamisest ning kõik, kellele nad seda ideed jagasid, kiitsid rõõmuga takka. Siis oli selge, et tuleb asi ära teha. Saime siis Triinu, Tuuli, Signe, Madise, Lilli ja Kristoga paar korda suvel kokku ja plaan oli paigas.

Laupäevane päev 29. augustil oli broneeritud ja olime valmis veetma toreda õhtu nostalgia lainel. Kokkutulnute hulgas oli mitmeid, keda aastaid polnud näinud ja kellest midagi ei teadnudki. Laulsime koos ja lugesime Piiblit, imestasime selle üle, kuidas ja mida Jumal aastaid tagasi meie eludes oli teinud. Vaatasime vanu pilte ja meenutasime, millised me kunagi välja nägime. Sellest hoolimata, et aastatega oli nii mõndagi muutunud, muutis potikaane mäng kõik tagasi noorteks.

Õhtu lõpetasime taas kirikus altari ees istudes ja noorekoguduse laulikust tuttavaid ja armsaid laule lauldes. See päev oli kindlasti meile kõigile meeldetuletus sellest, et Jumal ei muutu ja Tema juurest leiab inimene midagi püsivat ja kindlat oma ellu, mis kannab ka siis, kui kõike muud ümber raputatakse.

Joel Reinaru

Lääne-Nigula kihelkonna ajaloo II osa saab kaante vahele

Aasta lõpus ilmub Lääne-Nigula kihelkonna raamatu teine osa, mis viib lugeja perioodi 1940. aastast 1990. aastate alguseni.

See on murranguline peatükk nii Eesti kui ka meie kodukandi ajaloos. Aastakümned, millest raamatus juttu tuleb, tõid kaasa iseseisvuse kaotuse, okupatsioonid, stalinlikud repressioonid, sovetiseerimise, kohanemise nõukogude korraga ning lõpuks Eesti iseseisvuse taastamise. Need aastad muutsid inimeste saatust ja mentaliteeti, maastikku ja asulate ilmet. Eesti Vabariigi ajal kujunenud eraomand ja traditsiooniline taluühiskond asendusid nõukogude võimu läbi viidud kollektiviseerimise ja industrialiseerimise tulemusel suurtootmisega ning linlikuma eluviisiga. Väikesed põllulapid on asendunud lagedate maastikega, mitmed jõed ja ojad voolavad maaparanduse tõttu uutes sängides. Ajalooliste külade kõrvale või asemele kujunesid uued keskused, kerkisid korterelamud ja tootmishooned. Praegused Taebla, Palivere, Linnamäe ja Nigula on selle ajastu nägu. Ühtede asulate tõusuga kadusid sajandeid püsinud põliskülad. Kes mäletab veel Vilivere, Põltsamaa, Kuundra, Änniste või Orkse küla? Kadunud on ka mõlemad Veskikülad.

Kihelkonna ajaloo põimib üheks tervikuks EELK Lääne-Nigula koguduse lugu. Kuigi kirik kannatas rängalt nõukogudeaegse vaimse surutise, kommunistliku ateismipropaganda, usklike tagakiusamise ja rahva mentaliteedi muutumise tõttu jäi ta siiski ometi kestma ja kandis omamoodi ajaloolist järjepidevust. Koguduse õpetaja Friedrich Pohlamets oli oma ametis 1931. aastast kuni 1982. aastani kujundades tervet ajastut. Kahjuks ei näinud ta totalitaarse süsteemi kokkuvarisemist lahkudes siit ilmast 1987. aasta märtsis ning kiriku tõi Eesti Vabariiki juba õpetaja Leevi Reinaru.

Kuigi nõukogude võim lubas kirikul kontrollituna edasi tegutseda, kiusati teda kogu nõukogude aja taga, kord rohkem ja avatumalt, kord varjatumalt ja kulisside taga. Raamatuski leiame lood kiriku töötegijatelt vanaduspensioni äravõtmisest, surnuaiapühade keelamisest, koguduse väljatõstmisest oma ajaloolistest ruumidest jne. Ja teiselt poolt leiame lugusid, kuidas nõukogude süsteemis töötavad inimesed lasid ennast salaja leeritada ja laulatada. Tuleb siiski tõdeda, et Sõpruse näidiskolhoosiga kujunes kogudusel üksteist aktsepteeriv koostöö ja Eesti Vabariigi taastamise ajal seisis kolhoos eesotsas esimees Kaljo Kalamehega juba kiriku selja taga, toetades näiteks aktiivselt Vabadussõja mälestussamba taastamist.

Leeripilt 9. juulil 1961.

31. juulil 1982 õpetaja Friedrich-Robert Pohlametsa ameti üleandmine õpetaja Leevi Reinarule. Fotol vasakult: Ants Leedjärv, Gustav Maarand, Reet Mägedi, Mihkel Kukk, Priit Rannut, Karl Reinaru, Herman Lusikas, Tiit Salumäe.

Autorina oli väga keeruline kirjutada 1940. ja 1950. aastatest. Sõda, okupatsioonid, repressioonid ja kollektiviseerimine tõid kaasa hävingu, tragöödia ja meeleheite. Raamatust leiate Lääne-Nigula kihelkonna inimkaotuste ja repressioonide ülevaate, mis oli lausa omaette töö. Miks keegi aitas kaasa inimsusvastaste kuritegude toimepanemisele, samal ajal kui teine astus ülekohtu vastu välja ning püüdis ennast ja oma lähedasi kaitsta? Neile küsimustele ei ole lihtsat vastust. Kes püüdis uue võimuga kohaneda, kes osutas vastupanu, kes sattus olude sunnil süsteemi osaks ja kes töötas aktiivselt kaasa. Inimeste valikuid kujundasid nende veendumused, ambitsioonid, omakasu, vanade arvete klaarimine, aga ka ähvardused ja hirm lähedaste pärast, mille ulatust ei pruugi me tänapäeval mõista. Nõukogude võim oli salakaval ja kuratlik: ühesuguse süüdistuse najal saadeti üks inimene Siberisse, teisele aga tehti vastuvaidlemist mittevõimaldav ettepanek asuda kolhoosiesimeheks. Eitav vastus oleks muidugi tähendanud pikka sõitu ida poole.

Kirjutamise muutis raskeks esiteks tohutu nõukogudeaegne paberimajandus ning teiseks see, et elu reaalsuses ja elu paberil võisid käia hoopis omaette rada. Ametlikud aruanded, koosolekute protokollid ja otsused ei räägi kogu tõde sellest, kuidas asjad sel ajastul tegelikult toimisid. Raamatu koostamisel on tulnud ette lugusid, mis esmapilgul mõjuvad uskumatult või isegi koomiliselt. Paber pidi olema korras, kuigi tegelikkuses oli seis hoopis teistsugune. Seetõttu on raamatus oluline koht inimeste mälestustel, mis aitavad mõista, milline oli elu paberite taga. Nii mõnigi kord kestsid meenutused mitu tundi andes võimaluse arutleda elu ja inimeste üle ning tuletada meelde noorusaega. Mälestused on ka isiklikud ja ajas muutuvad, mistõttu olen püüdnud neid võimaluse korral kontrollida ja täiendada arhiivimaterjalidega.

Omaette pähkel oli nõukogudeaegne fotograafia: eestiaegsete teravate piltidega võrreldes on nõukogude aeg oma hallide, uduste ja tumedate fotodega sõna otseses mõttes õudusunenägu. Seetõttu on fotosid vajadusel töödeldud, et midagi oleks ka raamatus nähtav.

Kihelkonna ajalugu ei ole kunagi valmis. Siinsed lood väärivad edasist uurimist. Olgu selleks koguduse ajalugu, metsavendlus ja repressioonid, koolid ja kultuurielu või kolhooside ning kohalike ettevõtete käekäik pärast taasiseseisvumist. Loodetavasti innustab raamat uurijaid ja kohaliku ajaloo huvilisi neid radu jätkama.

Suur tänu kõigile, kes on aidanud raamatu loomisele kaasa!

Mikk Lõhmus
MTÜ Taebla Selts

Lääne-Nigula kiriku orel sai saja-aastaseks

Lääne praostkonna 1926. aasta aruandes seisab: „Lääne-Nigula kogudusel läks 1926. aastal korda uut orelit kirikusse muretseda, mis üle 400 000 marga maksis ja 17. oktoobril pühitseti."

Oreli ehitas August Terkmann ning selle ehitamist korraldas toonane kirikuõpetaja Bruno Edenberg. Tema poeg Arvo Edenmaa meenutas isa tegemisi kirjutades:

„… Meie käisime isaga 1939. aastal baaside aja lõpul Lääne-Nigulas, et meile näidata, kus tema esimene töökoht oli ja mina sündisin. Isa oli lugenud, et Ameerikas kirikuõpetajad tihti ütlevad koguduse liikmetele, kui palju annetada ja milleks. Kui kirikul oli uut orelit vaja, siis arvas isa, et on hea mõte seda Lääne-Nigulas proovida. Ta oli saatnud kirju eriti rikkamatele talupidajatele ning ütles, kui palju nad peavad maksma, et uut orelit saada. Talupidajad olid kõik väga jahmunud, et üks õpetaja võib küsida raha nende käest ning öelda, kui palju nad peavad maksma. Jah, raha tuli!"

Samas aruandes kirjutatakse: „Ja niisuguseid kogudusi, kes ise oma kiriku ülevalpidamisest hea meelega kõik teevad, mis nende võimuses seisab, püüab Keskkassa jõudu mööda aidata ja on sellepärast Lääne-Nigula koguduse oreli ehitamist 50 000 margaga toetanud, mille eest meie praostkond üldkirikule tänu võlgneb."

Oreli sajandat sünnipäeva tähistasime 12. septembril kirikus kontsertjumalateenistusega.

Orelikontserdil esinesid Eve Lend ja Viktoria Lehtmets. Mitmekesises kavas kõlas nii vanemat klassikalist muusikat kui ka tänapäeva Eesti heliloojate loomingut.

Kuulajatele pakkusid rõõmu ka meie sõpruskoguduse lauljad, kes rikastasid õhtut gospelmuusikaga. Espoonlahti koguduse üks kooridest, 25-liikmeline gospelkoor Nardus, on tegutsenud juba 25 aastat.

Koor esineb Soomes jumalateenistustel ja muudel koguduse üritustel.

Nii sai väärikas tähtpäev tähistatud muusika ja sõpruskoguduse osalusel.

Jako Joonatan Tereping

Lääne-Nigula kiriku orel.

Filmiõhtud pastoraadis

Kristlastel on vahel justkui oma salakeel. Minul võttis sellest arusaamine aega ning üks sõna, mille tähendus jäi pikalt kaugeks, oli „osadus". Ausalt öeldes ei mõelnud ma sellele kuigi palju. Sel suvel alanud filmiõhtud pastoraadis aitasid mul aga seda sõna mõista kogemuse kaudu. Filmiõhtute mõte tuli minu abikaasalt Mailalt. Olime telesarja „The Chosen" juba kahekesi vaadanud ning tundus, et seda kogemust võiks teistegagi jagada, et ka nemad saaksid heast uudisest osa. Nii sündiski mõte koguneda pastoraati ja vaadata üheskoos sarja Jeesusest ja tema jüngritest.

Esimest korda tulime kokku 1. juulil. Suvel kohtusime iga kahe nädala tagant: 15. ja 29. juulil ning 12. ja 26. augustil. Septembrist alates oleme kokku saanud kord kuus, seni 16. septembril ja 14. oktoobril. Praeguseks oleme jõudnud teise hooaja lõpusirgele ning vaadata on veel seitsmes ja kaheksas osa. Iga kord katame laua suupistetega ja alustame ühise palvega. Seejärel vaatame kaks osa, tehes nende vahel pausi. Ka pärast teist osa võtame aega, et nähtust rääkida ja mõtteid vahetada. Peaaegu igas osas leidub midagi, mis sügavalt puudutab ning mille juurde tahaks pärast vaatamist veel tagasi tulla.

Piiblitekstid võivad vahel jääda kaugeks ja abstraktseks. Õpetuse kõrval ei ole alati lihtne hoomata inimesi, kellest need kõnelevad. „The Chosen" kujutab Jeesust ja jüngreid nii inimlikult ja vahetult, et nende lood saavad minu jaoks lähedasemaks. Eriti puudutas mind see, kui vahetult sari aitab näha, kuidas Jeesus muudab inimeste elukäiku ja annab neile kivist südame asemele lihasest südame. Mind on see sari aidanud oma südames Jeesusele rohkem ruumi leida.

Ühistes aruteludes saame kuulata, mida teised nähtu juures tähele panid ja kuidas sellest aru said. Kellegi mõte võib aidata märgata midagi, mis endal esialgu tähelepanuta jäi, ning nõnda täienevad ka meie teadmised. Meie õpetaja Kristo osaleb samuti filmiõhtutel ning temalt kuuleme sageli mõtteid ja taustateadmisi, mida jumalateenistustel alati kuulda ei saa. Võimalus kohe küsida ja üheskoos arutleda aitab nähtut enda jaoks paremini lahti mõtestada.

See sari ei asenda Piibli lugemist, vaid innustab seda rohkem tegema. Nähtu kutsub Piibli juurde tagasi pöörduma, loetu üle mõtisklema ja tuttavaid tekste enda jaoks avama. Jumala Sõna on kõige tähtsam. Kui miski aitab selle sõnumil südamesse jõuda ning vahetut sidet Jeesusega luua ja hoida, on see minu meelest hea.

Ka sarja näitlejad on jaganud isiklikke lugusid sellest, kuidas Jeesus nende elu puudutab. Jeesust kehastav Jonathan Roumie on meenutanud, et oli enne sarjas rolli saamist jõudnud oma elu madalpunkti. 2018. aasta mais oli tal taskus vaid 20 dollarit, toitu üheks päevaks ning puudus teadmine, kust võiks tulla järgmine töö või sissetulek. Ta ei teadnud enam, kuidas edasi toime tulla. Selles olukorras laskus ta põlvili ja usaldas palves kogu oma elu, sealhulgas näitlejakarjääri, Jumala kätte. Kolm kuud hiljem helistas sarja looja Dallas Jenkins ja pakkus talle võimalust mängida Jeesust „The Chosenis". Roumie sõnul on tema elu sellest ajast põhjalikult muutunud ning Jeesuse kehastamine tema usku sügavalt tugevdanud.

Jaakobuse ja Johannese isa Sebedeust kehastav Nick Shakoour on tunnistanud, et sarjaga liitudes kahtles ta Jumala olemasolus. Sarja tegemise ajal kogetud vaimulikud elamused viisid ta kristliku usu juurde. Ta on kirjeldanud Jumala isaliku läheduse kogemist ning öelnud, et sari oli vahend, mida Jumal tema elus kasutas.

Roomlast Atticust kehastav Elijah Alexander on samuti rääkinud, kuidas sari tõi Jeesuse ja jüngrid talle isiklikult lähedale. Juudi traditsioonis kasvanud näitleja lasi end sarja võtteplatsil ristida ning on öelnud, et pühendas oma südame Jumalale Jeesuse Kristuse kaudu. Tema sõnul tõi see ta Jumalale lähemale, kui ta oli osanud võimalikuks pidada. Sarja looja Dallas Jenkinsi sõnul toimus ristimine Texases võtteplatsil asuvas järves, mis kujutab sarjas Galilea järve.

Minu jaoks kannavad need tunnistused rõõmustavat sõnumit: Jumala töö ei ole lõppenud ega jäänud üksnes Piibli lehekülgedele. Ta kõnetab ja muudab inimeste elusid ka praegu, iga päev. Meie Jumal on äge Jumal ning nende lugude kaudu saame näha midagi sellest, kuidas ta jätkuvalt tegutseb.

Just meie filmiõhtutel on saanud minu jaoks selgeks ka osaduse tähendus: see on rõõmus ja kosutav koosviibimine üksmeeles. Tuleme koguduseliikmetena kokku, saame üheskoos osa Jeesuse ja jüngrite loost ning jagame mõtteid, mida see meis äratab. Ühine vaatamine ja vestlused aitavad meil ka üksteist paremini tundma õppida. Olen südamest rõõmus ja tänulik, et olen saanud seda meie filmiõhtutel kogeda.

Algus oli pisut konarlik ja tehnilisi viperusi jagus. Usun, et filmiõhtutest on kujunemas meie koguduse hea traditsioon, mis aitab tugevdada igaühe ühendust Jumalaga ja meie sidet üksteisega.

Tule, Sa oled meie sekka oodatud! Anna endast vaid märku.

Arno Pardla

Koostöö sõprus-kogudustega Soomes

Koostöö kristlaste vahel põhineb ülemaailmse kristliku kiriku ühtsusel. Selle suure osaduse keskel tegutsevad väiksemad kogukonnad ja kogudused eri piirkondades ja riikides, näiteks Eestis ja Soomes. Koostöö väljendub praktilises usuosaduses ja selle jagamises erinevatel tasanditel, et anda üheskoos tunnistust Kristuse lunastustööst.

Soome Evangeelse Luterliku Kiriku Raahe kogudus ja Eesti Evangeelse Luterliku Kiriku Lääne-Nigula kogudus on olnud sõpruskogudused alates 1989. aastast. Koostöö sai alguse minu esimesest ametlikust visiidist Helsingisse, kus toimusid Soome kiriku noortepäevad. Pärast neid päevi viis Oulu piiskopkonna laste- ja noortetöö sekretär pastor Vesa Junttila mind Oulu. Seal kohtusin piiskop Olavi Rimpiläisega ning rääkisime sõprussidemete loomise kavatsusest.

Seejärel külastasime Ylitornio kogudust, kus kirikuõpetaja Heikki Koivisto meid vastu võttis ja kus leppisime kokku sõprussidemete loomises. Lisaks kogudustevahelisele koostööle sai alguse ka Ylitornio linna ja Taebla valla sõprussuhe.

Ylitorniost jätkus teekond paarsada kilomeetrit Helsingi suunas, Raahe linna ja kogudusse. Õpetaja Kalevi Silvola võttis meid hea meelega vastu ning oli samuti nõus sõprussidemete loomisega Lääne-Nigula kogudusega. Need esimesed ja väga olulised kontaktid said aluseks koostööle, millega liitus paar aastat hiljem ka Espoonlahti kogudus. Seal olid kontaktide loojaks Tuula Tapanainen ja koguduse õpetajaks Jussi Talasniemi.

Kaheksakümnendate aastate lõpus hakkas Nõukogude okupatsioon Eestis järk-järgult lagunema ning kiriku roll ühiskonnas kasvas. Kirikuelu tuli hakata uuesti üles ehitama vaba ühiskonna tingimustes. Sel ajal olid välismaal loodud sõprussidemed meile suureks abiks. Soome ühiskonnas oli kirikuelu saanud kogu aeg vabalt areneda ning seetõttu oli sealsetel kogudustel meile palju kogemusi jagada.

Uue ajastu alguses oli meie jaoks väga oluline võimalus pidada partneritega nõu, kuidas koguduse elu edasi arendada. Soome kogudusetöö erinevate valdkondade asjatundjad tulid Eestisse ja korraldasid koolitusi koguduse juhtimise, laste- ja noortetöö ning diakoonia valdkonnas. Nende kaudu saime uusi teadmisi ja tuge vabatahtlike abiliste näol. Diakooniatöö jaguneb kaheks valdkonnaks: hingehoidlikuks ja materiaalseks abiks. Koguduse juurde kujunes diakoonia annetusmüük, mis on meie kogukonnas leidnud laialdast kasutust. Usun, et sellest on olnud märkimisväärset abi paljudele lastega peredele ja eakatele inimestele.

Koostöö jätkub ka nooremate inimeste osalusel. Raahe noored leerilapsed on igal aastal pidanud oma leerilaagrit Eestis. Selle raames on nad külastanud Märjamaad, Lääne-Nigulat ja Kullamaad ning kohtunud siinsete noortega.

Soomes on toimunud koguduste ühendamisi. See tähendab, et ka Märjamaa ja Kullamaa sõpruskogudused kuuluvad praeguseks Raahe koguduse koosseisu. See on toonud kaasa senisest tihedama koostöö ja ühised külaskäigud Raahesse. Viimane reis Raahesse toimus septembris, kui osalesime Oulu piiskopkonna misjonipäevadel.

Koostöö sõpruskogudustega on aastakümnete jooksul kandnud palju head vilja. See on rikastanud meie koguduste elu, loonud kestvaid sõprussuhteid ning andnud võimaluse üksteiselt õppida ja üheskoos Jumalat teenida.

Leevi Reinaru
Lääne-Nigula koguduse abiõpetaja

Piiskoplik jumalateenistus Raahe kirikus 6. septembril 2026. FOTO AUTOR: KRISTO HÜDSI

Eestpalve ühendab. Jõhvi kogudus Lääne-Nigulas 28. augustil 2026.

Eespalve ühendab kogudusi

Eestpalvekoguduste algatus ühendab EELK kogudusi paaridesse, et toetada üksteist eestpalve, tähelepanu ja osaduse kaudu ning innustada võimalusel ka ühiseid ettevõtmisi. Loosimise teel saab iga osaleja kogudus partnerkoguduse, kelle eest palvetada, kelle tegemistele kaasa elada ja keda vaimselt toetada. Algatust koordineerib EELK välismisjonär Liliann Keskinen.

Lisaks eestpalvetele on partnerkogudustel võimalik korraldada ühistegevusi, näiteks suviseid külaskäike või lastelaagreid. Tänavu osaleb eestpalvekoguduste võrgustikus 62 kogudust.

Lääne-Nigula koguduse eestpalvekogudused on olnud:

2021. a Puhja kogudus, 2023. a Randvere kogudus, 2024. a Torma Maarja kogudus, 2025. a Hageri Lambertuse kogudus, 2026. a Jõhvi Mihkli kogudus.

Lisaks eestpalvetele on kogudused vastastikku ka üksteisel külas käinud. Meie koguduse esindus külastas Randvere ja Hageri kogudust. Lääne-Nigula kogudusel käisid külas Puhja, Hageri ja Jõhvi Mihkli koguduse rühmad.

Sel aastal oli rõõm meie koguduses võõrustada Jõhvi Mihkli koguduse liikmeid ja õpetajat. Külalised said tuttavaks meie kiriku ja koguduse tegemistega.

Suur rõõm oli minul kohtuda vanade tuttavatega mu esimesest kodukogudusest, kus õpetaja Peeter Kaldur minu pere ristis ja kus ma ka leeriõnnistuse sain. Jõhvi koguduses alustasin laste- ja noortetööga üheksakümnendate alguses. Eriliselt meeldejääv on mu esimene pühapäevakooli rühm. Kui tavapäraselt käivad pühapäevakoolis nooremad lapsed, siis minu esimeses rühmas olid tolleaegses mõistes keskkoolinoored, kes hiljem liitusid õpetaja Avo Kiire juhendatud leerikursusega. Tänu Jumalale, nendest noortest on nii mõnigi praeguseni kogudustes teenimas erinevates ametites.

Lehte Jõe

Teekond väärika juubelini

Meie koguduse liige Eda Lääs on pälvinud tunnustuse ustava ja pühendunud teenimise eest Eesti Evangeelses Luterlikus Kirikus.

Pikk teekond tänasesse päeva ei ole olnud alati kerge, aga sellel teel on olnud ka palju rõõmu. Eda kujunemine jumalariigi kodanikuks sai alguse Suure-Jaani kirikust, kus ta nelja-aastase lapsena ristiti. Siis elas pere Tääksis, Õnniste külas. Sellest ajast mäletab Eda, kuidas tal lapsena tuli üle elada õudusi. Külas liikusid sakslased, aga ka venelased. Ühel päeval toimus hirmus tulistamine ja venelased lasid isa venna maha. Õnneks jäi isa puutumata. Inimesed elasid hirmu all ja toimuvast ei juletud rääkida.

Eda kasvas peres, kus oli kuus last, neist kolm poega ja kolm tütart. Vend Urmas, kellega tal on väga lähedased suhted, õppis arstiks. Leningradis toimunud konkursi järgselt pääses vend tudeerima Budapesti. Ungaris õppis Urmas selgeks keele, leidis abikaasa ja töötas neurokirurgina kuni pensionile jäämiseni. Venna osaks Eda elus on olnud ka arsti nõuannetega toetamine.

Peapiiskop Urmas Viilma ja Eda Lääs.
ERIK PEINAR

Kuuekümnendate aastate keskel asus pere elama Lihulasse. Isa kartis küüditamist ja vahetas tihti töökohti, mistõttu oli Eda sageli vanaema juures Tääksis. I – IV klassi käis ta Laiuse koolis, seejärel aasta Tääksis. Kui isa sai töökoha Kadrinas, siis jätkus ka Eda koolitee Kadrinas. Isa oli see, kes soovitas Edal hakata muusikat õppima. Nii suunduski ta Rakverre, kus algasid muusikaõpingud. Rakveres lõpetas Eda nii muusikakooli kui keskkooli. Nüüd jätkus teekond Tallinna Pedagoogilises Instituudis, kus temast sai algklassi- ja muusikaõpetaja.

Kõrgkooli lõpetamise järel sai Edale töökohaks Taebla kool, kus ta oli ametis 50 aastat.

Taeblas oli Edal väga suur töökoormus. Koolis mudilaskoor, lastekoor ja poistekoor ning mandoliiniorkester. Pärast tunde said soovijad muusikaklassis nii individuaalset klaveri- kui akordioniõpet. Väljaspool kooli juhendas Eda veel kahte ansamblit.

Sellesse pingelise tööaega jääb ka pere loomine. Sündisid tütred Maarja ja Kadri.

Toona oli muusika- ja kultuurielu tänu Ülle Ernitsale laiemalt väga aktiivne. Eda laulis ansamblis Sadakeeli.

Kaheksakümnendate aastate lõpus käis Eda koguduse ansamblile Doxa hääleseadet tegemas. Ühine laulmine sütitas ja kasvatas usku. 1991. aastal sai ta leeriõnnistuse. Koguduses panustas Eda ka pühapäevakooli töösse. Suviti võis teda näha oreli taga organisti asendamas. Ansambli Doxa laulukõla toetab Eda tänaseni.

Suur töö on jäänud peamiselt selja taha ja hea, et seda on märgatud. Saame Eda eest tänulikud olla ja soovime talle lootusega täidetud päevi meie keskel.

Meenutused pani kirja
Marika Kerge

Kristo ja Jane Hüdsi, dr Brinja Maria Bauer Nortorfis 15. juunil 2026.

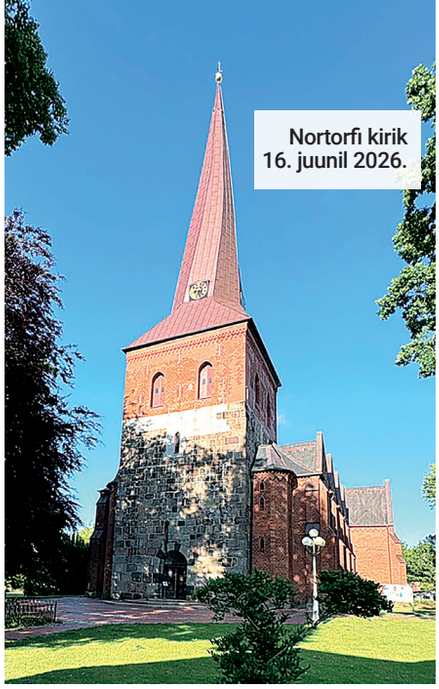
Nortorfi kirik 16. juunil 2026.

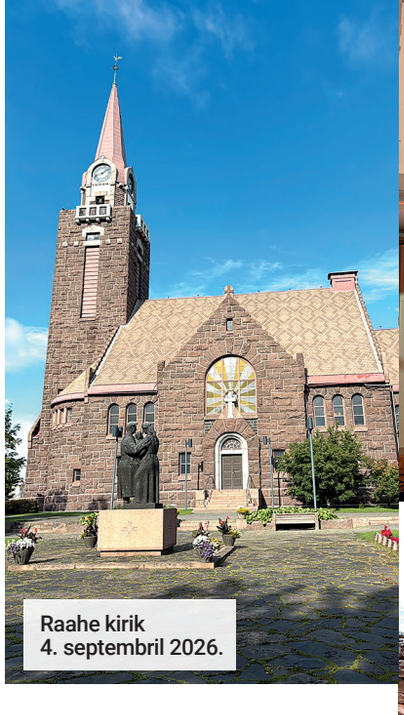
Raahe kirik 4. septembril 2026.

Kohtumised meie sõpruskogudustega

2026. aasta on olnud EELK Lääne-Nigula kogudusele aktiivne ja rõõmurohke aasta suhetes sõpruskogudustega. Meil on sõpru Soomes, Rootsis, Saksamaal ja Eestis. Neid suhteid ühendavad ühine usk, palve, aastate jooksul kujunenud sõprus ning soov üksteist toetada ja julgustada. Tänavused kohtumised on taas kinnitanud, et kristlik osadus ei tunne riigipiire.

Kevadel külastasime oma kogudusega Soomes Espoonlahti kogudust, kus 24.–26. aprillil toimus Eesti ja Soome sõpruskoguduste ühine kokkusaamine „Helisev sõprus". Päevad olid täidetud osaduse, palvete, arutelude ja muusikaga. Eriliseks sündmuseks kujunes 25. aprillil toimunud sõpruskontsert, kus astus üles üle 80 laulja Eestist ja Soomest. Osalesid ka Noarootsi naisansambel ning mitmed teised Eesti koguduste koorid ja laulurühmad. Sügisel, 12.–13. septembril, oli meil omakorda rõõm võõrustada Espoonlahti sõpru Lääne-Nigulas. Üheskoos tähistasime meie oreli 100. sünnipäeva, tutvusime Haapsaluga ning jagasime ühises osaduses rõõme ja muresid. See oli südamlik nädalavahetus, mis kinnitas meie sõprussuhteid veelgi.

Juunis külastasin koos abikaasaga Saksamaal Nortorfi sõpruskogudust. Saime osa koguduse olulistest sündmustest ning kohtusime oma kallite sõprade Anette ja Henner Kinderiga, kes on aastaid meie kogudust palves kandnud. Nende kingitud Palivere maja, mida Nortorfis kutsutakse tänaseni „Nortorfi majaks", on eriline märk meie pikaajalisest sõprusest. Samal kuul külastasid meid ka Raahe koguduse noored, kellega korraldasime ühise noortetõhtu Lääne-Nigula pastoraadis. Õhtu lõppes palvusega kirikus.

Espoonlahtis 25. aprillil 2026.

Henner ja Enette Kinderil külas Nortorfis 14. juunil 2026.

Sõbrad Schmalkaldenist külas, foto on tehtud Tallinna Toomkirikus 17. oktoobril 2026.

Septembris osalesime Raahes Oulu piiskopkonna misjonipäevadel „Üle merede". See oli hea võimalus kohtuda Soome sõpradega ning tutvuda misjonitööga maailma eri paigus. Päevade üheks kõrghetkeks kujunes üle 500 osalejaga piiskoplik missa ning kontsert „Viielt mandrilt". Misjonipäevadel kohtusin Ylitornio koguduse emeerituuris oleva õpetajaga Matti Salmineniga, kes jagas rõõmsaid mälestusi Lääne-Nigulast. Meie sõprussuhet Raahes hoiab elavana ka iganädalane esmaspäevahommikune ühine veebipalvus.

Oktoobris võõrustasime Lääne-Nigulas sõpru Saksamaalt Schmalkaldenist. Üheskoos tähistasime tänujumalateenistusega Lääne-Nigula kiriku peaukse restaureerimistööde valmimist. Järgmisel päeval tutvusime Martna kiriku ja koguduse kohvikuga. Oli rõõm taas kohtuda ja jagada ühist aega.

Meie Rootsi sõpruskogudusega Hakarpis ei õnnestunud sel aastal küll silmast silma kohtuda, kuid omavaheline suhtlus on jätkunud. Oleme jaganud koguduse uudiseid, kuukirju ja pilte oma tegemistest ning loodame, et Jumal lubab meil järgmisel aastal taas kohtuda.

Oleme kogu aasta eest südamest tänulikud. Iga külaskäik, ühine jumalateenistus, palve, laul ja vestlus on aidanud tugevdada sidemeid, mis on kujunenud aastate jooksul. Sõpruskoguduste koostöö ei tähenda üksnes vastastikuseid külaskäike, vaid eelkõige ühist teekonda Kristuses, see tähendab üksteise toetamist, palves kandmist ja rõõmu ning mure jagamist. Jumal õnnistagu meie sõpru ja hoidku meie koguduste vahelist osadust ka tulevastel aegadel!

Kristo Hüdsi

Olav Ehala ja Hanna-Liina Võsa vabariigi aastapäeva kontsert 25. veebruaril 2026.

Alfa väljasõit Nõvale 18. aprillil 2026.

Hetked koguduse elust

Espoonlahti koguduse jumalateenistusel 26. aprillil 2026.

Kaarli kogudus Lääne-Nigulas 10. augustil 2026.

11. oktoobril 2026 said EELK tänukirjad Jane Hüdsi ja Martin Tereping.

Talgupäev Lääne-Nigulas 16. mail 2026.

Kalajoe kogudus Lääne-Nigula koguduses 14. juulil 2026.

Lauri ja Elen lammutamas leerimaja ahju 25. juunil 2026.

Martin Tereping valmistas uue teadetetahvli kirikule 23. juulil 2026.

Piiblinäitus Lääne-Nigulas.

Väljasõit Lõuna-Eestisse. Altmäe Miku talus toimus 13. augustil 2026 kuulutusnädala raames jumalateenistus. Laulis Nõo kiriku meesansambel.

EELK Lääne-Nigula koguduse kroonika

10.12.2025 Saarte praostkonna osaduspäev. Lääne-Nigula kogudus tutvustas Alfa kursust Saaremaal.
21.12.2025 Sonore segakoor Lääne-Nigula koguduses.
3.01.2026 Vabadussõjas võidelnute mälestuspäeva palvus ausamba juures.
1.02.2026 Leeripüha.
2.02.2026 Tartu Rahu aastapäeva palvus ausamba juures.
24.02.2026 Eesti Vabariigi sünnipäeva tänupalvus ausamba juures.
25.02.2026 Olav Ehala ja Hanna-Liina Võsa EV sünnipäeva kontsertpalvus kirikus.
19.04.2026 Piiblinäituse avamine Lääne-Nigula pastoraadis.
24.–26.04.2026 Sõpruskogudusel külas Soomes Espoonlahtis.
16.05.2026 Talgupäev Lääne-Nigulas.
24.05.2026 Leeripüha.
4.06.2026 Eesti Lipupäeva palvushetk Taeblas.
6.06.2026 Lääne-Nigula koguduse suvealguslaat.
13.–17.06.2026 Sõpruskoguduse külastus Saksamaale Nortorfi.
19.06.2026 Raahe koguduse noortega ühine palveõhtu Lääne-Nigulas.
23.06.2026 Võidupüha palvushetk ausamba juures.
26.–28.06.2026 Koguduse perelaager Nõval.
14.07.2026 Kalajoe kogudus Soomest külas.
1.08.2026 Talgupäev.
10.08.2026 Tallinna Toompea Kaari kogudus külas.
13.08.2026 Koguduse väljasõit Nõo kogudusse.
16.08.2026 Hõbeleer Lääne-Nigulas.
20.08.2026 Eesti Vabariigi Taasiseseisvumispäeva palvushetk ausamba juures.
22.08.2026 Lääne-Nigula suvelõpulaat.
28.08.2026 Eestpalve kogudus Jõhvist külas.
29.08.2026 Checkpointi kokkutulek.
30.08.2026 Doxa koori 40 juubeliaasta tähistamine.
04.–06.09.2026 Koguduse esindus Oulu piiskopkonna misjonipäevadel Raahes.
12.–13.09.2026 Espoonlahti kogudus Lääne-Nigula kogudusel külas.
12.09.2026 Lääne-Nigula kiriku oreli sajanda juubeliaasta kontsert.
26.09.2026 Teatrietendus „Võluharjutus" pastoraadis.
14.10.2026 Kiriku katuse restaureerimistööde algus.
18.10.2026 Lääne-Nigula kiriku peaukse restaureerimistööde lõpp.
29.11.2026 Advendiküünla süütamine.

Jõuluaja teated ja info

P, 29.11 kell 12 Kirikuaasta algus. I advendi jumalateenistus. Adventitule jagamine. Võta kaasa küünlalatern.
P, 6.12 kell 12 II advendi jumalateenistus armulauaga. Jumalateenistusele järgneb koguduse jõululõuna pastoraadis.
P, 13.12 kell 12 III advendi jumalateenistus armulauaga. Laulab ansambel Doxa.
N, 17.12 kell 11 Jõulujumalateenistus Oru hooldekodus.
R, 18.12 kell 9 Martna-Palivere Põhikooli jõuluhommik Lääne-Nigula kirikus.
R, 18.12 kell 9.45 Taebla kooli jõuluhommik Lääne-Nigula kirikus.
P, 20.12 kell 12 IV advendi jumalateenistus armulauaga. Kaasa teenib Tallinna Tehnikaülikooli Kammerkoor.
N, 24.12 kell 17 Jõuluõhtu jumalateenistus.
R, 25.12 kell 12 I jõulupüha jumalateenistus armulauaga.
P, 27.12 kell 12 Jõuluaja I pühapäeva jumalateenistus armulauaga.
N, 31.12 kell 17 Vana-aastaõhtu jumalateenistus armulauaga.

Kantselei on avatud neljapäeviti 10–15.

Kontakt:
Õpetaja Kristo Hüdsi 5695 2758
Abiõpetaja Leevi Reinaru 5649 8724
Diakon Leo Lekarkin 508 2946
Juhatuse esimees Lehte Jõe
Aadress: Nigula tee 1, Lääne-Nigula vald, Läänemaa, 90807
E-posti aadress: laane-nigula@eelk.ee
Toimetaja Kristo Hüdsi
Kujundus: Tiina Kelviste

Jumala abiga oleme üheskoos palju head ja olulist korda saatnud. Südamlik tänu teile kõigile palvete, toetuse, abi ja annetuste eest! Olge hoitud ja õnnistatud!

EELK Lääne-Nigula Püha Nikolause kogudus
Nigula tee 1, 90807, Lääne-Nigula vald, Läänemaa, ESTONIA
www.laane-nigula.eelk.ee
Tel (+372) 5695 2758
E-post: laane-nigula@eelk.ee
Reg nr 80208312
IBAN EE491010602004146002 (SEB)